

Predica de la Krefeld, 05 iunie 2005

Ewald Frank

[...] Totul este adevărat, totul este corect: Domnul nostru a spus: „*Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Și ce vreau decât să fie aprins chiar acum!*” Ioan botezătorul a spus: „... *eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine...vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.*” Așa a fost la început; așa trebuie să fie și la sfârșit; așa va și fi la sfârșit: Isus Hristos este cu adevărat Cel dintâi și Cel din urmă. El trebuie să fie și cu ultimii la fel cum a fost cu primii. El trebuie să facă și la sfârșit ceea ce a făcut la început; și El o va și face.

Încă odată vă dorim tuturor bun venit, celor din toate popoarele, limbile și națiunile. Am primit din nou telefoane din Chicago, din Africa și de pretutindeni și toți ne salută iar noi de asemenea îi salutăm pe toți. Aș dori să urez bun venit mai ales prietenilor mei pe care nu i-am mai văzut de 40 de ani: ei șed aici pe rândul al doilea. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Eu nu știu dacă ați dori să fiți amintiți cu numele, dar este pur și simplu minunat, și noi ne amintim de Cuvântul Domnului care spune că El îi călăuzește pe sfinții Lui într-un mod minunat. Iar la sfârșitul timpului de sfârșit El îi cheamă afară pe ultimii; indiferent unde se află sau locuiesc ei, Domnul știe unde sunt ei, și îi cheamă afară.

În ultima cântare pe care am cântat-o împreună, se spunea „Ați auzit chemarea harului?” și apoi am cântat de asemenea „Poate El vine anul acesta; de aceea ieșiți ca să mergeți cu El la ospățul de nuntă.” Și m-am gândit: câți ani au trecut de când scriitorul acestei cântări a scris cântarea aceasta? Credincioșii așteptau cu adevărat venirea Domnului, încă din Biserica primară. Pentru că în Apoc. 22

Domnul nostru spune: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” Acum au trecut două mii de ani, iar noi putem să contăm sută la sută pe faptul că Domnul va reveni în timpul nostru. Ziua și ceasul nu le cunoaște nimeni. Dar noi am înțeles că trăim cu adevărat la timpul sfârșitului. Vă rog să luați în serios Cuvântul, să-l credeți. Pentru că numai celui care crede Cuvântul din toată inima, aceluia îi este descoperit prin Duhul. Dumnezeu nici măcar nu-i poate vorbi celui care nu crede. Iar dacă Dumnezeu nu ne poate vorbi, și noi nu primim Cuvântul Său, atunci cum ne poate fi descoperit?

Îi văd aici pe prietenii mei din Elveția; Dumnezeu să vă binecuvânteze! Da, noi suntem adunați de aproape și de departe, din întreaga Europă.

Noi am auzit Cuvântul din Exod – un cuvânt minunat: „Iată, Eu fac un legământ. Voi face, în fața întregului popor, minuni care n-au avut loc în nici o țară și la nici un neam;” – o făgăduință pe care Dumnezeu a împlinit-o de la început. Și după aceea spune: „tot poporul care este în jurul tău, va vedea lucrarea Domnului, și prin tine voi face lucruri înfricoșate.” Exod 34:10. Ce Cuvânt al lui Dumnezeu! Am putea să continuăm cu termenul de „legământ”. La ultima cină Domnul nostru a spus: „Acesta este legământul cel nou, în sângele Meu.” Noul Testament a fost pus în vigoare prin sânge. Și așa cum se întâmplă în mod firesc când oamenii fac un testament care intră în vigoare la moartea lor, tot așa și Domnul a făcut un legământ nou, un testament nou cu poporul Lui, iar prin moartea Lui totul a fost dat moștenitorilor. Și noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos. Aceasta este realitate divină. Iar dacă noi o credem, atunci se va descoperi în tine și în mine.

Frați și surori, dacă în Daniel 12:4 este scris: „Tu, însă, Daniele, Ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului” atunci Dumnezeu a hotărât ceva foarte deosebit pentru vremea sfârșitului. Nu pentru timpul dinainte, ci pentru timpul sfârșitului. Și de aceea accentul este pus pe faptul că sunt

două perioade profetice: cea dintâi a fost la prima venire a Domnului nostru, când s-a împlinit prorocia biblică, când Dumnezeu și-a împlinit făgăduințele Sale; iar acum, la sfârșitul vremii sfârșitului este la fel: este o perioadă profetică și de aceea Dumnezeu a luminat Cuvântul prorociei și ni l-a descoperit prin harul Său.

Eu trebuie de asemenea să spun că m-am bucurat foarte mult când am auzit că ieri, în timpul adunării noastre, a fost peste clădire un curcubeu uriaș; un curcubeu uriaș cu toate cele șapte culori. Și a fost foarte aproape și foarte minunat. Unii l-au văzut și s-au bucurat și au mărturisit despre acesta. Eu mă întreb: nu cumva prin aceasta Dumnezeu dorește să ne spună „Voi sunteți poporul Meu. Eu am făcut legământul cu voi. Voi sunteți poporul legământului; Îmi aparțineți! Voi credeți ce am spus în Cuvânt!”? Noi nu punem prea mare accent pe lucrurile exterioare, dar este totuși frumos dacă cerul se coboară și Dumnezeu este prezent. Știți cu toții că în zilele lui Noe Domnul Dumnezeu a așezat curcubeul în nori și a spus: „Iată, Eu fac un legământ cu voi, și cu sămânța voastră, care va veni după voi...Fac un legământ cu voi că nici o fâptură nu va mai fi nimicită de apele potopului, și nu va mai veni potop ca să pustiească pământul.” Și dacă citiți în Apoc. 10, când Domnul se va descoperi Israelului ca Înger al legământului, atunci deasupra capului Său este curcubeul. În sfânta Scriptură totul își are înțelesul său și locul hotărât de Domnul, și noi ne bucurăm de asta.

Dacă în locul acesta noi amintim Israelul și ceea ce se întâmplă acolo și dacă aruncăm și câte o privire spre Roma atunci n-o facem pentru că așa ne place nouă, și cu siguranță nu ca să vă irosim timpul cu aceste lucruri. Dar dacă sfânta Scriptură vestește dinainte niște lucruri, atunci este de datoria noastră să ne deschidem ochii și să vedem cum se conturează totul. Există cu adevărat două uniri: una sub conducerea Romei, prin care sunt unite toate religiile, toate confesiunile și lumea întreagă, sub un singur cap. Și acest cap este deja azi capul statului și capul bisericii. Și în curând va fi capul întregii uniuni mondiale. Celălalt Cap este Isus Hristos, Capul adevăratei Biserici. Și de pe buzele Lui vin cuvintele: „Eu în ei, și

Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una.” Nu un amestec al politicii cu religia, ci Dumnezeu în Hristos, și Hristos în noi, nădejdea slavei. Aceasta este unitatea divină.

Mi-am permis să notez câteva lucruri aici – nu doresc să mai subliniez celelalte lucruri, sau să ne referim mai amănunțit la ele, dar următorul lucru mi-a dat de gândit: „Roma – 13 mai 2005: Joi, 13 mai 2005, papa Benedict al XVI-lea l-a numit pe succesorul său, ca prefect al congregației creștine: arhiepiscopul de San Francisco USA, William Joseph Nevada. Aceasta ar fi putut fi alegerea preliminară a următorului papă.”

Jefersonville, 19 decembrie 1954 – cu mulți ani în urmă: un citat din fratele Branham: „Eu cred că într-una din acestea zile mărețe când va avea loc unificarea bisericilor în Conciliul Bisericilor, și noul papă va veni din SUA, conform prorociei, atunci se va face icoana fiarei. Și eu vă spun că atunci va fi unită și adevărata Biserică a lui Dumnezeu. Toți credincioși adevărați dintre metodiști, baptiști, prezbiterieni, penticostali, nazarineni, pelerinii sfîințeniei, și orice ar mai fi ei, vor fi uniți și vor fi legați prin dragostea lui Dumnezeu, și vor forma Trupul Domnului Isus Hristos.” Nu doresc să citesc mai mult astăzi. De multe ori găsesc afirmații ale fratelui Branham care mă mișcă, care-mi dau orientare. Așa cum am subliniat ieri seară, este așa cum scria Luca în introducerea lui: noi cercetăm Cuvântul, cercetăm în Vechiul și în Noul Testament ca să primim orientarea de la Dumnezeu: nu ceea ce tâlcuim noi, ci ceea ce are să ne spună Dumnezeu prin Cuvântul Său.

Efeseni 4 de la v. 5 ne spune – și aceasta o luăm ca așa vorbește Domnul pentru Biserică – „Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți. Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos. De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor.” Și acest: „S-a suit”, ce înseamnă decât că înainte Se pogorâse în părțile mai de jos ale pământului?

Cel ce S-a pogorât, este același cu cel ce s-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile.” Cel ce a spus „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” după aceea a dat marea trimitere. „De aceea, pentru că Mie, Domnul, Mi-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ, de aceea mergeți în toată lumea și învățați toate neamurile.” O puteți citi în Mat. 28:18-19.

Citim mai departe din Efes. 4:11: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători” – credem noi acest lucru? Este adevărat? El a făcut-o! Și El a pus slujbele în Biserică. Întrebarea se pune însă „Cu ce scop?” V. 12: „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.” Și apoi urmează ținta: „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” Acesta este țelul Bisericii nou testamentare: să ajungă la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, din punct de vedere duhovnicesc, ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură; ci, inimile noastre să fie întărite prin har. Citim apoi mai departe în v. 14: „ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire.” Avem aici cuvântul „amăgire”. Dacă citim în Mat. 24:4 acolo Domnul spune „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva.” Cine citește v. 11 și 24, vede seriozitatea avertismentului, căci amăgirea la sfârșit va fi atât de puternică încât numai cei aleși vor găsi cu adevărat har la Dumnezeu. Și ei nu vor fi înșelați. De ce? Pentru că ei rămân în Cuvânt și întreabă întotdeauna „Ce spune Scriptura?” Noi trebuie să facem acest lucru; avem această datorie față de Dumnezeu.

Noi avem aici modelul Bisericii nou testamentare. Și noi trebuie, și vom fi readuși la acest model. Dacă Dumnezeu trimite un proroc, o face pentru ca totul să fie pus în rândul său, ca să așeze din nou toate lucrurile. Dar după aceea este nevoie de lucrarea Duhului Sfânt prin care Bisericii i se dă posibilitatea să umble pe calea

pregătită, în ascultare de Cuvânt, ca să primească și să trăiască tot ceea ce a fost corectat prin mesaj, ca prin aceasta să ajungă la unitatea divină. Am citit o carte, și mai ales cele 38 de pagini scrise despre mine. Acolo oamenii vorbesc despre cele șapte tunete; iar cei care au o răstălmăcire îi atacă pe ceilalți care au altă răstălmăcire. Și dacă lucrurile n-ar provoca o asemenea întristare încât să-ți vină să plângi, atunci ar trebui să te pufnească râsul. Dar nu este de râs. Și de ce se întâmplă așa ceva? Pentru că oamenii și-au pierdut respectul pentru Cuvântul lui Dumnezeu. În locul acesta noi vom pune accentul până la sfârșit pe faptul că Cuvântul lui Dumnezeu a devenit absolutul nostru. Și va rămâne în veci absolutul nostru. Noi nu vom învăța ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu nu învață. Unde Cuvântul lui Dumnezeu tace, vom tăcea și noi. Unde vorbește Cuvântul lui Dumnezeu, vom vorbi și noi. Și aceasta este diferența între cei puși de Dumnezeu, care au o slujbă dumnezeiască pentru Biserică, și ceilalți. Și fiecare învățătură adevărată ne unește cu Dumnezeu și unii cu alții. Fiecare răstălmăcire desparte și provoacă dezbinări în biserică. Și noi am văzut și am trăim de repetate ori lucrul acesta.

Și eu o spun iarăși: dacă Hristos este Capul, și El a pus slujbele în Biserică, a făcut-o pentru a reășeza rânduiala divină astfel ca toate mădulele Trupului lui Isus Hristos să fie unite împreună într-o unitate dumnezeiască. Și oricine rămâne în învățătura lui Hristos și a apostolilor nu va fi purtat încoace și încolo de toate învățăturile. Deci, rânduiala divină constă în faptul ca nu doar să fie făgăduită o slujbă profetică iar făgăduința să se fi și împlinit, ci rânduiala divină trebuie să fie reășezată în Biserică. De aceea trebuie să fie slujbele în Biserică. Am o întrebare: este cumva scris aici „Vă voi trimite un proroc, și totul în Biserică se va rezolva prin el!”? Sau a trimis Dumnezeu un proroc pentru ca prin toate slujbele să se facă totul în Biserică? Spuneți voi înșivă: care este rânduiala divină? Iar dacă unii frați arată tot timpul în urmă și vorbesc despre ceea ce a făcut Dumnezeu acum 40 de ani sau mai mult... frați și surori, eu am trăit cu mult mai mult din ceea ce a făcut Dumnezeu atunci, decât

toți frații care spun ceva undeva. Ceea ce am văzut și am auzit eu în vremea aceea mi-a deschis ochii pentru ceea ce a făgăduit Dumnezeu și ce face El chiar acum prin harul Său.

Am spus de multe ori și lucrul următor: are rost să privim în trecut numai dacă noi primim o imagine clară despre prezent și despre viitor. Scopul nu este numai să spunem că Dumnezeu a făgăduit un proroc și l-a trimis, ci este vorba despre chemarea afară, despre pregătirea Bisericii, până la umplerea cu puterea de sus, până la pecetluirea cu Duhul Sfânt după ce am primit Cuvântul adevărului. Înainte de acestea nici nu poate să aibă loc răpirea. Pentru că așa este scris: că noi am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării trupurilor noastre. Noi nu ne facem griji despre cei ce au plecat la Domnul înaintea noastră. Dumnezeu deja a avut grijă de ei. Preocuparea și grija noastră este pentru cei ce trăiesc acum; pentru că aceia care au adormit în Hristos vor învia oricum. Dar după aceea trebuie să se întâmple ca noi care suntem în viață și rămânem până la momentul acela, să fim schimbați. Însă după aceea urmează versetul din Romani: dacă puterea aceasta care L-a înviat din morți pe Hristos Isus locuiește în trupurile voastre muritoare, atunci trupurile voastre muritoare vor fi înviate de Duhul care locuiește în voi. Acesta este un cuvânt adresat celor vii, nouă, în timpul acesta. Și nu este suficient să cântăm „Poate Domnul vine anul acesta”. Noi nu o știm, însă trebuie să ne devină ceva serios: cu adevărat o seriozitate sfântă, încât noi să nu avem numai orientarea profetică în ceea ce privește evenimentele vremii sfârșitului, ci să fim incluși în planul acesta divin de mântuire stabilit pentru Biserică în vremea sfârșitului. Noi să ținem pasul în interiorul nostru cu vestirea, și în același timp să ascultăm și să spunem Domnului în rugăciune „Îngăduie să fie așa. Confirmă-Ți Cuvântul în noi.” Să se întâmple așa cum am auzit-o în Cuvântul din Exod: „Voi face, în fața întregului popor, minuni care n-au avut loc în nici o țară și la nici un neam.”

Frați și surori, Ghedeon întreba în vremea lui: „Dacă Domnul este cu noi... unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc

părinții noștri?” Noi avem nevoie de prezența lui Dumnezeu în Biserică. Și accesul are loc prin credință. „Numai calea credinței este sigură, de neatins pentru dușman”, după cum spune o cântare germană.

Noi îi suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu pentru mărturiile pe care le-am auzit în ultimele zile, în ultima săptămână. Nu știu dacă fraților le place să fie amintiți, dar aici în față stau unii care după operații serioase de cancer, când în trup nimic nu mai mergea cum trebuie, au fost vindecați de Domnul. Dumnezeu se ține de cuvânt. Dar miezul este acesta: trebuie să vină credința personală și chemarea personală. Nu se poate ca tot timpul alții să se roage pentru ceilalți. Trebuie să se ajungă până acolo încât persoana în cauză să-L cheme pe Domnul. Exact ca și cu rugăciunea pentru bolnavi: *„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme – el, el însuși, nu alții pentru el - pe prezbiterii (sau: bătrânii) bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.”* Frați și surori, Dumnezeu are o rânduială în Cuvântul Său, și o rânduială în Biserică. De asemenea, slujbele de învățătură și tot ce este în această legătură, sunt necesare ca să ne îndrepte biblic în credință. Pentru că așa a fost întotdeauna: când poporul a ascultat Cuvântul lui Dumnezeu, atunci El a putut să binecuvânteze, atunci au avut loc semne și minuni. Dacă poporul a fost neascultător, nu s-a întâmplat nimic, până când în cele din urmă Domnul a trebuit să spună „Pentru că voi slujiți altor dumnezei și nu Mie, Eu trebuie să vă risipesc în toate țările, în țările dumnezeilor pe care-i slujiți.” Și după aceea a venit risipirea poporului lui Israel între toate neamurile. Dar acesta a fost motivul!

Iar dacă în locul acesta noi subliniem că Dumnezeu la sfârșitul timpului de har ne spune nu numai în Efes. 4:5 „un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți” atunci a fost necesar ca această vestire biblică care spune că Dumnezeu este într-adevăr unul singur, să fie pusă pe sfeșnic. Pentru că așa o spune sfânta Scriptură. Și nouă

nu ne trebuie nici o răstălmăcire: trebuie doar să primim Cuvântul așa cum ne-a fost lăsat. Ce să facem noi? Și eu întreb azi aici: n-am fost noi toți risipiți în biserici creștine și în grupuri de părtășie, pentru că acestea au luat învățătura trinitară, și s-au adus singuri în confuzie și i-au ținut și pe alții în confuzie? Dar acum sosit clipa chemării: „Voi, poporul Meu, ieșiți afară!” Azi am citit și am adus cu mine Catehismul acesta catolic – la ce le folosește oamenilor din toate bisericile protestante să recite crezul scris în Catehismul Catolic? „Credem într-o sfântă biserică romano catolică.” Da, și protestanții recită acest crez în toate bisericile metodiste, baptiste, pretutindeni pe pământ. Dar crezul nostru este în Scriptură, nu în ceea ce a fost formulat ca și crez.

Și acum numai pentru orientarea voastră – de fapt nici n-aș dori s-o spun, dar uitați-vă: primul crez este aici pe pagina din stânga, și uitați-vă ce scurt este în comparație cu următorul. Acesta este de la Niceea iar celălalt de la Calcedon. Unul este foarte scurt iar celălalt este foarte lung. Este scris chiar aici, în cartea lor. Unul este numit „crezul apostolic”, iar celălalt este numit „crezul de la Niceea-Constantinopol”. Dar ce treabă am eu cu Niceea sau Constantinopol? Eu am predicat în cea mai mare biserică din Constantinopol. Cine știe cum se numește acest oraș azi? Istambul. Constantinopolul de odinioară este Istambulul de azi. Acolo am predicat împreună cu fratele Menard, în cea mai mare biserică ortodoxă. Și acolo s-au strâns laolaltă refugiați din întreaga lume arabă ca să asculte Cuvântul. Dacă spun aceste lucruri acum, le spun cu durere în inimă. Noi nu avem nimic împotriva acestor oameni prețioși care sunt răspândiți în toate religiile și confesiunile. Noi suntem doar împotriva faptului că ei sunt mințiți de la naștere până la moarte. De aceea Dumnezeu a trimis Cuvântul Său, pentru ca toți să audă Cuvântul acestui ceas.

Am auzit de asemenea și cuvântul „astăzi”. „Astăzi, dacă auziți glasul Lui...” Chemarea afară este foarte importantă. Numai cei chemați afară vor fi în stare să se supună Cuvântului, numai ei

vor permite Duhului lui Dumnezeu să lucreze în ei până când vor fi desăvârșiți.

Cu toții am citit că noi trebuie și vom ajunge la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu. Ambele pasaje sunt corecte: în Efes. 4 ne este descris amănunțit drumul. Dar acum citim din Efes. 5:27: „ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.” Ați observat vreodată în ce context a fost inclus versetul acesta? Trebuie să citim întotdeauna și ceea ce mai este scris înainte și după. De la v. 21... după aceea vom avea dedicarea unui cuplu tânăr. În v. 21 spune: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos.” Rânduiala dumnezeiască trebuie repusă din nou în vigoare. Vă spun foarte sincer că toți ceilalți vor râde de ceea ce vom citi mai departe. Vor râde și vor trece peste aceasta spunând că este un cuvânt care a fost valabil acum două mii de ani, dar cu siguranță că nu astăzi. Însă Biserica Dumnezeului Celui Viu are respect față de Cuvânt, față de fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Aici este scris: „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului...” Da.

Scumpe surori în Hristos, dacă voi doriți să trăiți desăvârșirea conform Efes. 5:27, dacă doriți să vă înfățișați fără pată sau fără zbârcitură, înaintea feței Mirelui, atunci permiteți ca acest Cuvânt să intre în inimile voastre, și să-l împliniți cu bucurie, nu din obligație. În v. 23 este scris: „căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului.” La vizita mea în Jeffersonville, la cartierul general al VOICE OF GOD, mi s-a spus printre altele: „Frate Frank, o soție care-și lasă bărbatul este o soție fără cap, și și-a pierdut orientarea.” Nouă trebuie să ne fie clar că rânduiala dumnezeiască este rânduiala pentru biserică, pentru căsnicie, pentru familie. Cine iasă din rânduiala divină trebuie să-și pună întrebarea dacă nu cumva i-ar prinde bine pocăința poruncită de Dumnezeu, chiar dacă respectivul este credincios.

Apoi spune în v. 24: „Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate

lucrurile.” Da. Și ce se întâmplă dacă soția spune „Ți-ar place ție, nu-i așa?” Și când spune chiar mai departe: „Nicidecum! N-o voi face niciodată!” Și dacă mai spune „Acolo puteți voi să ziceți ce vreți, dar aici eu am ultimul cuvânt.” Și ea nu se mai oprește din vorbit, ci spune ce are de spus, fără să ia seama la ce-i spune Dumnezeu ei, și fără să observe că de fapt ea nu are nimic de spus. Dumnezeu are ultimul cuvânt, și nimeni altcineva. Dumnezeu îi spune soțului ceea ce dorește El să-i spună, iar soției îi spune ceea ce trebuie să i se spună ei. Iar dacă toți se supun Cuvântului și-l respectă, atunci totul se întâmplă așa cum a poruncit Dumnezeu în Cuvântul Său.

La fel se împlinește și Efes. 4, și de asemenea Efes. 5 de la v. 25: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt.” Deci, Dumnezeu vorbește soților și soțiilor, și fiți atenți că este în legătură cu desăvârșirea Bisericii, în legătură cu Cuvântul care spune că Mireasa Mielului se va înfățișa înaintea tronului lui Dumnezeu fără pată sau fără zbârcitură, fără să poată fi adus ceva împotriva ei. Acum unul îl va învăța pe celălalt? Îi va spune unul celuilalt ce trebuie să facă? Nu! Dumnezeu ne vorbește tuturor, mie și ție, și Duhul lui Dumnezeu ne conduce la pocăință, și ne călăuzește în tot adevărul.

Abia după v. 26 se spune: „ca în felul acesta, dacă toate acestea spuse mai sus au fost aduse în rânduială, dacă nevestele și bărbații își ocupă locurile lor, dacă Hristos poate să fie Capul Bisericii, atunci va avea loc desăvârșirea.” Așa citim în v. 27: „ca astfel (dacă toate acestea se împlinesc în mijlocul vostru, atunci va avea loc desăvârșirea), atunci Biserica se va înfățișa fără pată sau zbârcitură înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, fără să i se poată imputa ceva.”

S-o spunem din nou: lumii, și de asemenea lumii religioase creștine, nu-i va păsa de aceasta. Ei vor merge mai departe pe căile lor. Dar cine este născut din Dumnezeu, soț sau soție, în el rămâne sămânța lui Dumnezeu – și sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu –

și dacă este semănată această sămânță, atunci aceasta va și răsări. În această legătură multe lucruri ar mai trebui spuse.

Nimănui nu-i folosește să cânte „Domnul vine în curând. Aleluia!” și după aceea să treacă pe lângă ceea ce are de spus Dumnezeu Bisericii. Și știați că au fost numai două situații deosebite când s-a arătat norul supranatural în slujba fratelui Branham? Odată înaintea deschiderii pecetilor, în 28 feb. 1962, când Domnul a coborât în norul supranatural care a fost fotografiat de 86 de oameni, iar fotografiile i-au fost trimise dr. James McDonald de la Universitatea din Tucson ca să vadă despre ce este vorba. Și norul supranatural era la 26 de km înălțime, dar apoi a coborât. Și fratele Branham a spus: „Am fost luat în norul acesta și mi s-a spus: „A sosit timpul deschiderii celor șapte peceti.””

A doua oară s-a întâmplat atunci când fratele Branham a vorbit despre tema dificilă a căsătoriei și divorțului. Și elevii au ieșit afară din clasele de la școală cu profesorii; fiul familiei Evens a spus: „Profesorul ne-a scos din școală și noi am văzut lumina – norul.” Și pe vremea aceea băiatul era destul de tânăr și naiv și a spus: „Mamă, se poate ca fratele Branham să fi fost acolo unde a coborât norul acesta?” Da, fratele Branham a fost acolo, și acolo i s-a descoperit ceea ce este scris în predica „Căsătorie și divorț”. Noi trebuie să știm că Dumnezeu ne-a trimis un mesaj prin care s-au clarificat toate temele. Noi trebuie să știm lucrul acesta. Și nu numai să ne umplem mințile cu acesta ci să ne punem viețile în rânduială conform acestui mesaj, ca să ne putem înfățișa neprihăniți înaintea Domnului. Numai așa putem fi spălați în sângele Mielului, sfințiți prin Cuvântul lui Dumnezeu. „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” Toți cei ce sunt din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu. Ei nu mai discută despre acestea. Ei înaintează în pace și vorbesc în inimile lor și de pe buzele lor se aude „O, Dumnezeule, ajută-mă să trăiesc conform Cuvântului Tău.” Și numai așa se va stabili rânduiala divină, și numai în felul acesta avem garanția că vom avea parte de aceasta.

Să nu credeți niciodată că cineva poate să spună „Mie nu-mi pasă ce zice el!” și după aceea să fie cu Domnul. Așa ceva nu se poate la Dumnezeu. Ascultarea de Cuvânt este singura modalitate prin care vom ajunge la destinație. Orice altceva este o iluzie. Și cum am spus deja, putem cânta „Domnul vine în curând. Aleluia”; putem auzi și să recitim de o sută de ori cuvântul din 2 Cor. 6:14 „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei” dar întrebarea este „Ce se înțelege prin aceasta?” Se înțelege ceea ce spune Scriptura: să ieșim afară din tot ceea ce nu este în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său, astfel încât Mireasa și Mirele să fie deja uniți în Cuvânt și Duh, sub sângele legământului celui nou, înaintea revenirii lui Isus Hristos; astfel ca ascultarea Bisericii Mirese să se manifeste exact ca și ascultarea Mirelui. EL a fost ascultător până la moartea pe cruce.

Deci, nouă nu ne-a fost dat numai un mesaj al sfârșitului, ci un mesaj dumnezeiesc ce cuprinde tot ce a hotărât Dumnezeu pentru noi. Și numai dacă dăm la o parte orice piedică din calea Domnului, atunci El își va putea descoperi puterea, așa cum am citit. Și abia după aceea va face Dumnezeu ceea ce nu a mai avut loc niciodată pe pământ. Noi am auzit din ceea ce spunea fratele Branham, că va sosi clipa când Biserica va fi adusă împreună, unită – atunci cu adevărat va fi o singură credință, un singur botez, un singur Domn, Domnul Bisericii.

Acum pe scurt, Cuvântul referitor la botez. Dacă Domnul nostru a dat trimiterea misionară, ca noi să botezăm în Numele, atunci și acest lucru trebuie să aibă loc. Nu se poate face din aceasta numai o formulă. Și v-aș putea citi din catehismul de aici, că aceasta este dogma cea mai veche a Bisericii Catolice. Mie nu-mi trebuie o dogmă a unei biserici romane sau grecești sau anglicane; eu am nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu. Și am nevoie de legătura dintre trimiterea misionară și împlinirea acesteia. Eu nu am nevoie de explicațiile voastre, și voi nu aveți nevoie de explicațiile mele; însă trebuie făcută puntea de legătură între trimiterea misionară și punerea în practică a acesteia. Și aici s-ar putea întreba: există vreo

mărturie în Scriptură că cineva ar fi folosit vreodată formula „În Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”? Așa ceva nu există în Biblie, și nu la Dumnezeu. Și de aceea lucrurile trebuie corectate. Noi nu dorim să jignim pe nimeni aici, dar Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascutit decât orice sabie cu două tăișuri, și dacă nu pătrunde, atunci noi nu am predicat Cuvântul lui Dumnezeu! Cuvântul lui Dumnezeu trebuie predicat atât de exact (tăios) încât să pătrundă: trebuie să fie o sabie care taie în ambele direcții, o sabie cu tăiș dublu. Cele mai multe săbii au numai un tăiș, iar partea cealaltă este neascuțită. Cuvântul lui Dumnezeu nu este neascuțit, ci este o sabie cu tăiș dublu: indiferent cu ce parte o folosești, taie, pătrunde și desparte. Și eu Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că Cuvântul Lui a pătruns, și a despărțit încheieturile și măduva.

Deci, în prima zi a coborârii Duhului Sfânt, mii de oameni au fost adunați acolo: trebuia ținută prima predică. Petru, tu, bărbat al lui Dumnezeu, omul ceasului dintâi, Domnul Dumnezeu ți-a dat ție autoritate divină. Prima predică trebuia ținută, și iată: toți s-au umplut de Duhul Sfânt. Și prima gură care s-a deschis a vorbit sub ungerea și inspirația Duhului Sfânt: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre.” La cine pot să vin eu azi cu un ritual bisericesc prin care se stropește fruntea cu trei picături de apă și se spune „Acum ești născut din nou.”? Nu și iarăși nu!!! Nașterea din nou este în legătură cu sămânța dumnezeiască, la fel cum pentru nașterea firească este nevoie de o sămânță. Mai întâi a avut loc predicarea Cuvântului: aceasta a fost sămânța. Și sămânța a răsărit, și iată că a venit răspunsul: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre.”

Frați și surori, toți cei nou veniți, Dumnezeu nu mai ține seama de vremile de neștiință când poporul lui Dumnezeu a fost ținut în rătăcire, dar acum, la sfârșitul timpului de har, El permite ca Cuvântul Său să răsunе. Și cine a auzit în trecut Cuvântul lui Dumnezeu? Numai poporul legământului! Dumnezeu a făcut legământ numai cu poporul legământului. Numai ei erau obligați

față de Cuvântul legământului. La fel este în timpul nostru. Toți cei care nu sunt incluși în legământul cel nou, care nu aparțin adevăratei turme răscumpărate prin sânge, cei care nu pot să creadă ceea ce scrie Pavel în Efes. 1:3, și anume că Domnul Dumnezeu ne-a ales înaintea întemeierii lumii ca să fim proprietatea Lui,... (aceștia nu sunt obligați față de Cuvântul legământului – n.tr.). Eu vă întreb: credeți voi că Dumnezeu v-a ales? Credeți voi? Așa cum a spus Domnul nostru: „*Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod.*”

Haideți să cuprindem despre ce a fost vorba astăzi. Ultima chemare („*Voi, poporul Meu, ieșiți afară!*”) se referă la tot ceea ce nu este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, astfel ca noi să ajungem la unirea credinței și a cunoștinței lui Hristos, la statura de om mare, așa cum o spune sfânta Scriptură. În locul acesta noi nu putem să aprobăm sau să predicăm învățăturile feluritelor biserici, ci numai învățăturile apostolilor. Pentru că Biserica nou testamentară este zidită „pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.” Și așa cum scrie mai departe Pavel efesenilor, Dumnezeu a descoperit apostolilor și prorocilor Săi taina care a fost ascunsă în celelalte veacuri. Și de aceea Dumnezeu a pus felurile slujbe în Biserică. Și dacă spun lucrul acesta, nu mă refer la mine. Însărcinarea mea este să merg în toată lumea, să vestesc Cuvântul tuturor popoarelor, limbilor și neamurilor. Eu nu pretind că sunt cineva, însă dacă noi credem așa cum zice Scriptura, atunci aceasta cuprinde și faptul că este necesar ca Bisericii nou testamentare să-i fie dăruite toate cele nouă daruri ale Duhului, toate roadele și toate slujbele. Este vremea să nu mai privim doar la un om, ci la Isus Hristos, Cel ce a început și Cel ce va desăvârși, pentru că El își zidește Biserica Lui. Noi toți avem câte o slujbă, dar El zidește, și noi suntem pietre vii. Am înțeles noi cu toții acest lucru? Când Domnul nostru și-a încheiat vorbirea în Mat. 13, și El a întrebat: „Ați înțeles voi toate aceste lucruri?” Înțelegerea noastră trebuie să fie deschisă pentru Scriptură, la toate nivelurile,

nu numai într-o direcție – ci noi mergem în echilibru pe urmele Domnului nostru, conform Cuvântului Dumnezeuului nostru.

Deci, toți aceia care încă nu sunt botezați biblic, în Numele Domnului Isus Hristos, pot să fie botezați după adunare. Faceți-o azi, pentru că așa este scris: *„Astăzi dacă auziți glasul Lui...”* *„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul...”* Acesta este timpul pe care au dorit să-l vadă și să-l trăiască prorocii și apostolii. Dar noi avem prioritatea deosebită de a vedea sfârșitul tuturor lucrurilor și de a trăi personal partea hotărâtă pentru Biserică: chemarea afară și după aceea intrarea – suntem chemați afară din toate bisericile din toate națiunile ca să intrăm în singura Biserică, care este Trupul Domnului, Templul Dumnezeuului Celui Viu.

Frați și surori, este un mesaj foarte serios, o veste bună, un mesaj de chemare afară și de intrare, un mesaj de corectură, iar după aceea voia noastră o lăsăm în voia lui Dumnezeu ca să poată să se îplinească *„Facă-se voia Ta pe pământ, așa cum se face în cer.”* Spuneți „Da” și „Amin”. Așa este scris și așa să se și întâmple. Amin.

Să ne ridicăm pentru rugăciune și să cântăm *„Așa cum sunt”*. Îi invităm pe toți să cânte din toată inima împreună cu noi. [...]

Vom cânta imediat și *„Numai să crezi”*; dar dați-mi voie să subliniez așa cum am auzit în introducere: Dumnezeu a făgăduit prezența Lui pentru poporul Său. El a făgăduit să facă ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată pe pământ. Și noi așteptăm lucrul acesta acum, în așezarea din nou și în desăvârșire. Se vor întâmpla lucruri cum nu s-au mai întâmplat vreodată pe pământ. Așa cum a văzut fratele Branham, în ultima fază mădulare lipsă vor fi create din nou în trup: cel ce va veni cu un singur braț, va pleca cu două. Se vor întâmpla lucruri așa cum a făgăduit Domnul nostru în Ioan 14:12: *„Veți face și voi lucrările pe care le-am făcut Eu, ba încă veți face altele mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl Meu.”* Este responsabilitatea lui Dumnezeu să vegheze asupra Cuvântului Său și asupra poporului Său. Iar dacă noi suntem poporul Lui care respectă Cuvântul Lui în ascultare de credință, atunci noi dovedim

că suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu, sub sângele legământului celui nou. Și toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „Da” și „Amin” prin Isus Hristos, și apoi și prin noi, spre slava lui Dumnezeu. Avem noi acum credință pentru vindecare și eliberare? Haideți să-L credem pe Dumnezeu și Cuvântul Său cel sfânt. Și El îl va confirma. Aleluia! „Numai să crezi...” [...] Noi putem să spunem „Amin” la aceasta.

Înainte de a pune a doua întrebare, dați-mi voie să încep cu prima: câți dintre noi L-au trăit deja pe Domnul și în trup, și au trăit o vindecare în trup? Să văd mâinile voastre. Uitați-vă numai. Vă rog! Uitați-vă în jur. Și eu și fratele Rus putem să ne ridicăm mâinile. Eu cred că trebuie să spun aici: aceasta este pentru noi toți care venim astăzi la Domnul și care așteptăm de la El o vindecare trupească, o întărire a credinței. Ieri, după adunare a venit la mine și un domn din Praga și a spus ce a făcut Dumnezeu în viața lui. Frați și surori, ieri a venit la birou un frate și a spus ce a făcut Dumnezeu în viața lui. Dumnezeu este prezent. Și acesta este miezul: Cuvântul lui Dumnezeu nu se poate întoarce gol. Făgăduințele trebuie să se îplinească, altfel Cuvântul nu se poate întoarce la Dumnezeu. Acesta trebuie să îplinească scopul pentru care a fost trimis. Și este scris: „a trimis Cuvântul Său și i-a tămăduit.” Ps. 107:20. Astăzi noi suntem Biserica Dumnezeului celui Viu. Nu suntem niște cerșetori care stau afară și care trebuie să aștepte până li se aruncă ceva, ca femeia aceea dintre neamuri, în zilele Domnului nostru... Noi suntem poporul legământului lui Dumnezeu, răscumpărați cu sângele Mielului, răscumpărați cu sângele legământului celui nou. În Vechiul Testament Dumnezeu a spus: „voi face un legământ nou cu voi, după aceste zile.” Legământul cel nou a fost făcut! Toate făgăduințele sunt „Da” și „Amin”.

Pe cine putem include azi în această rugăciune? Ridicați-vă mâinile. Amin! Iar acum ne ridicăm cu toții mâinile și ne rugăm prin credință, împreună.

Doamne iubit, Tu, Dumnezeul veșnic credincios, noi am auzit Cuvântul Tău. Noi credem așa cum zice Scriptura. Și Scriptura

zice: „Cine crede în Mine, cum zice Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie.” Doamne Dumnezeule iubit, vindecă, vindecă acum pretutindenii acolo unde oamenii cred și primesc Cuvântul Tău și cred făgăduințele Tale. Aleluia.

Laudă, slavă și cinste să-Ți fie adusă Ție, Dumnezeul Atotputernic. Tu Ți-ai confirmat Cuvântul: prin rănilor Tale toți am fost vindecați. Și din acest ceas înainte, va fi mai bine cu fiecare dintre cei pentru care ne-am rugat azi. Noi credem că Tu Ți împlinești Cuvântul. Aleluia.

Ne rugăm mai ales pentru iubitul nostru frate din sudul Germaniei, de lângă lacul Konstanzia. Ne rugăm cu toții pentru el, ca Tu să-l atingi acum în sufletul, duhul și trupul lui, să-l scoți din tot ceea ce l-ar mai putea osândi, ca el să se poată apropia cu bucurie de scaunul îndurării, acolo unde a fost adus sângele Mielului. În Tine, Doamne iubit, a primit și el iertare deplină, împăcare deplină, har și mântuire. Și prin rănilor Tale este vindecat și El, Doamne. Și Tu ai purtat deja durerea lui. Doamne iubit, împlinește-o, permite să se întâmple, chiar dacă pare atât de complicat pentru medici. Tu și astăzi mai spui „Eu sunt Domnul, Medicul tău!” O, Dumnezeule, manifestă lucrul acesta spre slava și lauda Numelui Tău celui sfânt.

Acum binecuvântează-i pe toți cei ce vor fi botezați, și binecuvântează restul acestui serviciu divin, și fii cu noi toți; în Numele lui Isus. Amin. Puteți lua loc.